

Sygn. akt VI GC 83/18/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

J. M.

przeciwko:

K. P.

o zapłatę

- 1) uchyla nakaz zapłaty z dnia 26 października 2016 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Tychach w sprawie o sygnaturze akt VI GNc 2226/16 – w całości;
- 2) oddała powództwo w całości;
- 3) zasądza od powoda J. M. na rzecz pozwanego K. P. kwotę 10 293,00 zł (dziesięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym postępowania zażaleniowego;
- 4) nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa nienależnie pobraną opłatę w kwocie 30,00 zł (trzydzieści złotych) uiszczoną w znakach sądowych.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 83/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 sierpnia 2016 r. J. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w G., domagał się od K. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). P.H.U (...), zapłaty kwoty 74 576,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot częściowych i dat jak w pozwie.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwany zakupił u powoda towary o wartości wskazanej w fakturach VAT zatwierdzonych przez kupującego. Ponadto domaga się kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszty związane z dochodzeniem należności.

W dniu 26 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwany złożył zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto podkreślił, iż pozwany nie zrzekł się zarzutu przedawnienia, ponieważ nie uczynił tego poprzez wyraźne oświadczenie woli. Potwierdzenie salda nie może zostać uznane za zrzeczenie się tego zarzutu. Ponadto w ocenie pozwanego wszystkie należności powoda zostały spłacone lub rozliczone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Pozwany K. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). P.H.U (...). W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w zakresie przedsiębiorstwa sprzedawcy powód w okresie od dnia 16 lipca 2011 r. do dnia 6 listopada 2012 r. dokonał na rzecz pozwanego sprzedaży produktów spożywczych, z tytułu której pozwany nie uiszczył należności w kwocie 74 412,54 zł. Wysokość należności pozwanego wraz z kosztami rekompensaty wynosi na dzień 3 sierpnia 2016 r. 74 576,80 zł.

W/w należność główna stała się wymagalna w następujących terminach:

- kwota 15 557,01 zł z faktury nr (...) w dniu 16 sierpnia 2011 r.;
- kwota 33 291,48 zł z faktury nr (...) w dniu 9 września 2011 r.;
- kwota 11 091,24 zł z faktury nr (...) w dniu 2 stycznia 2012 r.;
- kwota 5 591,36 zł z faktury nr (...) w dniu 30 stycznia 2012 r.;
- kwota 8 881,45 zł z faktury nr (...) w dniu 7 grudnia 2012 r.

Dowód: odpisy z (...) powoda i pozwanego (k. 9-10), faktury VAT (k. 11-15), zeznania powoda i pozwanego (k. 209-212).

Pismem z dnia 7 marca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 74 412,54 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 17-18).

W dniu 10 stycznia 2014 r. pozwany w kasie powoda uregulował kwotę 1 800 zł, którą zaksięgowano na poczet starszej faktury oraz resztę na poczet faktury objętej pozwem w zakresie kwoty 540,17 zł

Dowód : dowód KP (k. 187).

Pozwany potwierdził zadłużenie wobec powoda na dzień 31 grudnia 2014 r. na kwotę 74 412,54 zł na księgowym dokumencie potwierdzeniu salda.

Dowód: potwierdzenie salda (k.16).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu zeznań świadków jako spóźniony i zmierzający do przedłużenia postępowania. Okoliczności, na które zostali powołani zostały udowodnione dokumentami, a pozytywne rozpoznanie wniosku nie doprowadziłoby do wydania innego rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości w oparciu o złożony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Powód dochodzi roszczenia majątkowego, wynikającego z umów sprzedaży zawartych przez niego z pozwanym w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – przedsiębiorstwa sprzedawcy w okresie od dnia 16 lipca 2011 r.

do dnia 6 listopada 2012 r. (art. 535 k.c. i nast.). Faktury dokumentujące przedmiotowe umowy sprzedaży zostały wystawione w tym okresie.

Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy (...) przedawniają się z upływem lat dwóch. Sąd wskazuje, że przewidziane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia, jako terminy ogólne, mogą ulec skróceniu lub wydłużeniu z mocy szczególnego uregulowania ustawowego. Jeżeli zatem dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej ustawodawca przewidział termin przedawnienia trzyletni, a ten jest terminem ogólnym, to na tle konkretnego stosunku zobowiązaniowego może on ulec wyłączeniu. Takim przepisem szczególnym, wyłączającym stosowanie art. 118 k.c. jest m.in. art. 554 k.c. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że w przepisie art. 554 k.c. chodzi o każdą sprzedaż niezależnie od jej form prawno-organizacyjnych (por. np. uchwałę z dnia 29 lutego 1996 r., III CZP 13/96; wyrok SN z dnia 19 listopada 2004 r. II CK 175/04).

Wedle natomiast przepisu art. 120 § 1 zd. pierwsze k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie pozwany był obowiązany zapłacić za towar objęty fakturami VAT w oznaczonych na nich terminach płatności, tj.:

za fakturę nr:

nr(...)w dniu 15 sierpnia 2011 r.;

nr(...) w dniu 8 września 2011 r.;

nr (...) w dniu 1 stycznia 2012 r.;

nr(...) w dniu 29 stycznia 2012 r.;

nr(...) w dniu 6 grudnia 2012 r.

Oznacza to, że odpowiednio w dniach następujących po tych datach, roszczenia z tego tytułu stały się wymagalne, a tym samym przedawniły się odpowiednio z upływem 2 lat, tj. najpóźniej w dniu 7 grudnia 2014 r.

Zgodnie z utrwalonym podglądem roszczenia akcesoryjne, jakimi są odsetki, przedawniają się najpóźniej wraz z przedawnieniem roszczenia głównego. Takie stanowisko wyraził m.in. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 stycznia 2005 w sprawie o sygn. akt III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149. Sąd Najwyższy wskazał, że ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c., niemniej roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Innymi słowy, w momencie, w którym przedawni się roszczenie główne, przedawnieniu ulegną również odsetki. Tym samym wierzyciel nie może skutecznie żądać takich odsetek nawet za okres, kiedy wierzytelność nie była jeszcze przedawniona. Pogląd ten Sąd w pełni podziela.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że strona powodowa wytoczyła powództwo o wskazane należności dopiero w dniu 3 sierpnia 2016 roku, czyli po upływie terminów przedawnienia wszystkich dochodzonych roszczeń. Zgodnie natomiast z przepisem art. 117 § 2 zd. pierwsze k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

W konsekwencji, odnosząc przepisy prawa materialnego do dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, przyznać należy trafność zgłoszonemu przez pozwanych zarzutowi przedawnienia.

Powód twierdził co prawda, że pozwany uznał roszczenie potwierdzeniem salda z dnia 31 grudnia 2014 roku. Załączone do pozwu potwierdzenie salda sporządzone zostało przez powoda i podpisane przez pozwanego. Nie ma to jednak

wpływu na wynik sporu. Termin przedawnienia wszystkich roszczeń zgłoszonych w pozwie nastąpił bowiem co do najpóźniej wystawionej faktury z dniem 7 grudnia 2014 roku.

Z tego też powodu niezasadne okazały się również twierdzenia strony powodowej dotyczące przerwania terminu przedawnienia roszczenia poprzez częściową zapłatę faktury VAT nr (...). Roszczenie powoda z tego tytułu uległo przedawnieniu z dniem 16 sierpnia 2013 r., a płatność dokonana została dnia 10 stycznia 2014 r. (k. 187). Pozwany uregulował kwotę w kasie i nie wskazał na jakie roszczenia należy zarachować wpłatę dlatego zgodnie z treścią art. 451 par. 2 k.c. uczynił to powód. Tej wpłaty nie można traktować jako przerwania biegu przedawnienia płatności tej faktury, ponieważ nie można przerwać biegu terminu, który już się zakończył.

W ocenie Sądu potwierdzenie salda podpisane przez pozwanego również nie może być traktowane jako przerwanie biegu przedawnienia. Ten dokument nie może być też uznany za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, ponieważ zgodnie z treścią art. 60 k.c. nie zawiera takiego sformułowania, a pozwany zaprzeczył, aby taki charakter temu podpisowi można przypisać. Pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek składał oświadczenie o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe rozważania, na mocy art. 496 k.p.c., nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym należało uchylić, a powództwo oddalić.

O kosztach postanowiono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Powód przegrał proces w całości i dlatego został obciążony wszystkimi kosztami procesu. Wysokość tych kosztów wynika z kosztów postępowania zażaleniowego w kwocie 2 096 zł (746 zł tytułem opłaty od zażalenia – k. 102, plus 1 350 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym), opłaty od zarzutów w kwocie 2 797 zł i wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 5 400,00 zł (zgodnie z §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Na marginesie należy dodać, że drugie z opłaconych zażeń (k. 62) zostało przez pozwanego przegrane, zatem zwrot kosztów w tym zakresie się nie należy, pomimo wygranej w procesie.

SSR Jolanta Brzęk